

I P O D E S

és així perquè els aeroports —molts d'ells— tenen venda d'objectes sense pagar taxes i especialment perquè aquests rellotges han entrat a Djibouti per procediments dels que val més no parlar-ne, però que tots podeu imaginar.

Quan començava a clarejar el Jumbo d'Air France degudament repostat empenia el vol directe a les illes Seychelles passant per damunt de Somalia i vora de Mogadiscio —la capital—. En breus hores havíem sobrevolat un terreny on, en menys d'un any, hi ha hagut vora 150.000 morts en una guerra absolutament estúpida...

MAHE. — És l'illa més gran de l'arxipèlag que passa de cent, entre illes habitables i illots sense importància. Ibn Batouta les va descobrir en 1140 i les va assenyalar en les cartes dels alarbs de l'època. Vasco de Gama les va descobrir «oficialment». La companyia anglesa d'Índies en fa una descripció bastant detallada remarcant l'existència de caimans en gran quantitat i que ara han desaparegut del tot. Dominada primer per pirates, després abandonades, ocupades pels francesos i més tard pels anglesos i finalment es fan independents amb unes eleccions un xic manipulades i on tot consistia en que el càrrec d'un senyor l'ocupés un altre que practicà una política exactament igual a la del seu antecessor.

I és que a les Seychelles «mana» el turisme i el turisme no vol soroll ni lluites i tot cas si algú ha de fer el bèstia ha d'ésser el propi turista «que per això paga». En 1972 s'inaugura l'aeroport i la cosa comença a funcionar de veritat. Ja que 15 dies de navegació des de Bombay, 5 des de Mombasa o 7 des de Colombo no eren grans incentius per al desenvolupament de les Illes. Ara que s'hi va en hores el nombre d'habitants s'ha triplicat; han arribat europeus per al servei dels hotels i els nadius han après amb una velocitat impressionant, tant els negres, com els mestissos, totes les pràctiques dels grans hotels que s'han construït amb una pressa i un compte de faula.

I és que la cosa ho val. No perquè els humans necessitin nous horitzons per a rebel·lar-s'hi o simplement per a fotografiar, sinó perquè el paisatge i la vegetació són extraordinaris. En els llocs on no s'ha obert camí o carretera és impossible ficar-s'hi sense una eina que talli. Les illes són verdes de dalt a baix envoltades per un Oceà Índic que encara és més blau que en les costes del continent africà.

Estan per sota i a la vora de l'equador, però la calor és perfectament suportable en tota època, perquè els vents alisis es cuiden de refrescar-la constantment. És excepcional que la temperatura a l'ombra passi de 31° quan a Tançània es pot arribar a 40° fàcilment, tot i estar equidistant de l'equador.

D'habitants n'hi ha en total, en l'actualitat 60.000 i de bèsties perilloses cap.

Hi ha tortugues enormes quin nombre va baixant perquè malgrat està prohibit són sacrificades per vendre el carey a la Xina Nacionalista i unes aranyes vermelles absolutament inofensives i que alguns nadius intenten domesticar sembla que amb èxit. És el seu «hobby» del moment.

La capital és Victòria —no sé quantes Victòries hi ha per aquests mons de Déu, cosa que dóna una idea de la capacitat colonial dels britànics— i té el mateix nombre d'habitants que Sta. Eulàlia, amb algunes botigues que volen semblar grans magatzems sense aconseguir-ho, uns jardins urbans que al costat de la vegetació salvatge que els envolta fan el ridícol i un port mitjanet on hi entren tota mena d'embarcacions i els pescadors hi arriben amb unes besties descomunal, que capturen ben a la vora i sense altres complicacions que la defensa natural del peix.

Ens porten en un microbus a l'altre costat de l'illa i ens instal·len a l'hotel Mahé on les cambres tenen una vista estabada damunt una mar de petites ones que omplen la rada.

És un lloc intensament cosmopolita en un edifici on tot fa olor de nou. Es senten parlar infinitat de llengües, però entre els hostes hi ha un denominador comú. Ningú es fica amb els altres. Tothom s'habilla com li dóna la gana i mentre no es molesti el proïsme tothom té llibertat en tot, fins en banyar-se com Déu els va posar al món, encara que això s'observa en llocs aïllats o apartats de l'hotel. No hem observat cap afany d'exhibicionisme.

En un lloc especialment ombrívol de l'illa de Mahé hi ha un indret on hi senyoreja la boira. Va ésser un camp d'exiliats jacobins, sota la fèrula de Fouché i des d'aleshores el lloc «és maleït», sense que sàpiga ningú explicar-ne el motiu.

Ningú de la colla creu en bruixes però tothom va volguer marxar d'aquella boira el més aviat possible. Per si de cas...

«BIRD ISLAND». — A 80 quilòmetres de Mahé hi ha la primera illa de coral de l'arxipèlag. Les més centríques com Mahé són les úniques illes granítiques del món.

Hi anem en l'avioneta de servei diari que porta fins a 12 persones. Va plena i marxa perfectament arribant en 35 minuts.

Quedem esgarriats en veure el camp d'aterratge, que és un planell herbat que no arriba als tres-cents metres. No hi fa res. L'avioneta no els arriba a necessitar perquè té la platja per un extrem i per l'altre i anant malament prendriem un bany... Dic jo.

Jo no en tenia massa experiència, però aquests dies en que m'he acostumat, més o menys, a anar en avioneta puc assegurar-vos que és molt més agradable que els grans avions. Bird Island o illa dels ocells, arriba a tenir en l'època de la nidificació i la posta més de tres milions d'aus. En el nostre viatge l'època no era l'oportuna i en vam veure relativament pocs. En una petita passejada que vaig fer tot sol, una «sterne» va estar acompanyant-me a dos metres del meu cap fins que es va convèncer que jo no estava interessat en localitzar el seu niu. Ens van donar un dinar tipus snack amb condimentació creola o «criolla». Vaig estar dos dies amb la panxa a fer dallonses.

LES ILLES PROPERES A MAHE. — Hi ha un rosari d'illes envoltant la més gran. Així tenim Santa Anna, Longue, del Cervol, Anonima, Teresa, Concepció, Silueta, etc.

De totes elles han desaparegut els caimans, però s'ha tingut de posar molt seriós el governador perquè no acabessin amb totes les tortugues. Afortunadament hi ha una illa destinada a procrear i on són protegits els 300 ous de la posta i les petites tortugues que en neixen i que d'altra manera són víctimes de les gavines i ocells per l'estil. Ara en totes les Seychelles sols n'hi ha 70.000 i és el lloc del món en que n'hi ha més. Una barca a motor amb fons de vidre ens permet veure el Parc Nacional Submarí que té una certa gràcia però que és incomparablement inferior a l'ús d'ulles i oxigen. Després ens porten a dinar a una illa propietat de l'amo del restaurant. Tothom, si té bons antecedents, pot comprar una illa i establir-hi una estada i negoci que no perjudiqui l'ecologia general. En aquesta qüestió s'han posat molt intransigents i penso que tothom tindria de fer el mateix. El problema és que tots els joves de Seychelles volen estudiar carreres que els permetin deixar de «servir». I ells ens diuen tots preocupats: —Quan això sigui fet, qui encendrà el foc?...

PRASLIN. — Segona illa en quant a extensió i primera quant a vegetació és també la més interessant en el meu criteri. S'hi va també en avioneta de 8 o 12 places i un minibus descapotat ens porta a l'entrada de la Vallée de Mai que és recorregut per un corriol que serpenteja, ara amunt, ara avall entre un bosc de palmes que no tenen altre abonament que les mateixes fulles de palmera que en la part baixa es podreixen iniciant la conversió en «humus».

El difunt arquebisbe grec-ortodoxe Makarios va apoiar públicament en un excusable moment d'eufòria, la teoria del general anglès Gordon que la Vallée de Mai era sens dubte «el jardí de l'eden», el paradís perdut.

Encara més. Entre les palmeres sobresurten vers una altitud de 30 metres els anomenats «cocos de mar», llargs i prims; s'ha comprovat que passen de 1.000 anys alguns d'ells i que no donen fruit fins els 25 anys. Aquest arbre extraordinari, (Codoicea Seychellarum) és, sens dubte, també segons Gordon «l'arbre de la ciència del bé i del mal».

Això ha fet gastar molta tinta en llibres i revistes arreu del món excepte a Espanya, on sembla que ningú se n'hagi enterat encara. Sense fantasies, més o meys raonables, és estrany que no haguem parlat amb interès d'un arbre quins fruits pesen uns quaranta quilos, que hi ha arbre mascle i femella, i que en el primer s'hi veu entre els cotiledons una mena de «phallus» que arriba a 60 cms. i —més difícil encara— la seva funció no ha pogut ésser descoberta seriosament.

El preu del fruit és brutal perquè es veu que el sultà de les Illes Maldives va trobar-hi propietats afrodisiaques extraordinàries i a Rodolf II de Habsbourg li refusaren l'oferta de 14.000 florins d'or per un sol fruit. Ara sembla que s'han entès amb els xinesos nacionalistes que s'hi gasten veritables fortunes.

No em direu que tan sols per observar el coco de mar, no val la pena un viatge a les Seychelles que abandonarem amb recança, en el nostre vuitè vol, camí de Sri Lanka.

Però aquesta és una altra història que, si Déu vol, us explicarem un altre dia.

Dr. Eduard Padrós i de Palacios